

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 25. júna 2020*

„Odvolanie – Verejná služba – Európsky parlament – Zmluvný zamestnanec – Články 12a a 24 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie – Psychické obťažovanie – Žiadosť o pomoc – Právo byť vypočutý – Zamietnutie žiadosti o pomoc – Článok 41 Charty základných práv Európskej únie – Rozsah súdneho preskúmania“

Vo veci C-570/18 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 10. septembra 2018,

HF, v zastúpení: A. Tymen, avocate

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európsky parlament, v zastúpení: E. Taneva a T. Lazian, splnomocnení zástupcovia,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory A. Arabadžiev, sudcovia T. von Danwitz a A. Kumin (spravodajca),

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: V. Giacobbo-Peyronnel, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. novembra 2019,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 29. januára 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Odvolateľka sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 29. júna 2018, HF/Parlament (T-218/17, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:393), ktorým tento súd zamietol jej žalobu jednak na zrušenie rozhodnutia Európskeho parlamentu z 3. júna 2016,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorým orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy tejto inštitúcie zamietol jej žiadosť o pomoc, ktorú podala 11. decembra 2014, a jednak na náhradu škody, ktorú údajne utrpela v dôsledku nezákonného konania tohto orgánu pri rozhodovaní o uvedenej žiadosti o pomoc.

- 2 Parlament vo svojom vzájomnom odvolaní navrhuje Súdnemu dvoru zrušiť napadnuté rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v bodoch 80 až 81 a 123 tohto rozsudku, zamietnuť žalobu v prvostupňovom konaní a uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny rámec

- 3 Článok 12a Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatniteľnom na spor (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„1. Úradníci sa musia zdržať všetkých foriem psychického alebo sexuálneho obťažovania.

...

3. ‚Psychické obťažovanie‘ je každé nevhodné správanie, ktoré trvá počas určitého obdobia, opakuje sa alebo je systematické a spojené s fyzickým správaním, hovoreným alebo písaným slovom, gestami alebo inými úmyselnými činmi, a ktoré môžu poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú alebo psychickú integritu osoby.“

- 4 Článok 24 tohto služobného poriadku stanovuje:

„Únia pomôže každému úradníkovi, najmä v konaní proti osobe, ktorá sa dopúšťa vyhrážania, urážania alebo ohovárania, alebo pri útoku na osobu alebo majetok, ktorému je vystavený on alebo jeho rodinný príslušník z dôvodu svojho postavenia alebo svojich povinností.

Spoločne a nerozdielne nahrad[í] úradníkovi škodu, ktorú utrpel v týchto prípadoch, ak úradník túto škodu nespôsobil úmyselne alebo hrubou neobstaranosťou a ak sa mu nepodarilo získať náhradu škody od osoby, ktorá ju spôsobila.“

- 5 Podľa článku 90 uvedeného služobného poriadku:

„1. Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu žiadosť, aby prijal rozhodnutie, ktoré sa jej týka. Orgán oznámi dotknutej osobe svoje odôvodnené rozhodnutie do štyroch mesiacov odo dňa predloženia žiadosti. Ak po uplynutí tejto lehoty nedostala dotknutá osoba žiadnu odpoveď, žiadosť sa pokladá za zamietnutú; proti takémuto zamietnutiu môže podať sťažnosť v súlade s nasledujúcim odsekom.

2. Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu sťažnosť na akt, ktorý má na ňu negatívny účinok, ak uvedený orgán prijal rozhodnutie alebo ak neprijal opatrenie predpísané služobným poriadkom. Sťažnosť sa musí podať do troch mesiacov...

...

Orgán oznámi dotknutej osobe svoje odôvodnené rozhodnutie do štyroch mesiacov odo dňa podania sťažnosti. Ak po uplynutí tejto lehoty nedostala príslušná osoba odpoveď na svoju sťažnosť, považuje sa to za nepriamo prijaté rozhodnutie, ktorým sa jej sťažnosť zamietla, a môže sa proti nemu odvolať podľa článku 91.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 6 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 1 až 33 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť nasledujúcim spôsobom.
- 7 Odvolateľka HF bola od roku 2005 do roku 2015 zamestnaná na audiovizuálnom oddelení Generálneho riaditeľstva Európskeho parlamentu pre komunikáciu v rôznom postavení, konkrétne ako pomocná zamestnankyňa, zmluvná zamestnankyňa alebo tiež ako dočasná zamestnankyňa.
- 8 Listom z 11. decembra 2014 zaslaným generálnemu tajomníkovi Parlamentu (ďalej len „generálny tajomník“) a v kópii predsedovi poradného výboru pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku (ďalej len „poradný výbor“), ako aj predsedovi Parlamentu a generálnemu riaditeľovi Generálneho riaditeľstva (GR) pre personál generálneho sekretariátu Parlamentu (ďalej len „generálny riaditeľ pre personál“), odvolateľka podala na základe článku 90 ods. 1 služobného poriadku žiadosť o pomoc v zmysle článku 24 služobného poriadku (ďalej len „žiadosť o pomoc“). Konkrétne žiadala, aby sa prijali naliehavé opatrenia na jej okamžitú ochranu pred údajným obťažovateľom a aby orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OUPZ“) Parlamentu začal administratívne vyšetrovanie na účely zistenia objektívnych skutočností.
- 9 Odvolateľka na podporu tejto žiadosti uviedla, že sa stala obeťou psychického obťažovania v zmysle článku 12a služobného poriadku zo strany vedúceho audiovizuálneho oddelenia (ďalej len „vedúci oddelenia“). Toto obťažovanie sa prejavovalo jeho správaním a slovnými a písomnými prejavmi najmä na poradách úseku.
- 10 Listom zo 4. februára 2015 generálny riaditeľ pre personál informoval odvolateľku, že v jej prospech bolo prijaté opatrenie spočívajúce v jej preradení na oddelenie pre návštevnícky program na účely jej vzdialenia sa od vedúceho audiovizuálneho oddelenia.
- 11 Listom z 8. decembra 2015 generálny riaditeľ pre personál informoval odvolateľku o svojom úmysle považovať jej žiadosť o pomoc za nedôvodnú, a to najmä po vypočutí vedúceho oddelenia a ďalších štrnástich úradníkov a zamestnancov audiovizuálneho oddelenia poradným výborom.
- 12 Listom zo 17. decembra 2015 odvolateľka požiadala o poskytnutie podľa nej „vyšetrovacej“ správy, ktorú vypracoval poradný výbor. Túto žiadosť zopakovala listom z 5. februára 2016.
- 13 Generálny riaditeľ pre personál určil odvolateľke listom z 9. februára 2016 lehotu na predloženie jej písomných pripomienok, pokiaľ ide o jeho úmysel zamietnuť uvedenú žiadosť o pomoc, do 1. apríla 2016. Navyše ju informoval o tom, že poradný výbor mu poslal iba stanovisko, v ktorom dospel k záveru, že nedošlo k psychickému obťažovaniu. V tejto súvislosti bolo bežné, že poradný výbor mu neposkytol správu v zmysle článku 14 interných pravidiel v oblasti obťažovania, pretože takú správu poradný výbor vypracuje iba v prípadoch, v ktorých konštatuje, že došlo k psychickému obťažovaniu.
- 14 Dňa 1. apríla 2016 odvolateľka predložila svoje písomné pripomienky, v ktorých zopakovala skutočnosť, že správanie vedúceho oddelenia voči nej predstavovalo „psychické obťažovanie“ v zmysle článku 12a služobného poriadku, najmä spochybnila tvrdenie generálneho riaditeľa pre personál, podľa ktorého poradný výbor nevypracoval správu v zmysle článku 14 interných pravidiel v oblasti obťažovania, ale iba vydal stanovisko. V tejto súvislosti uviedla, že tým, že jej generálny riaditeľ pre personál odmietol poskytnúť všetky závery poradného výboru, bolo porušené jej právo na obhajobu, a pripomienky, ktoré predložila, boli zbavené akéhokoľvek potrebného účinku.
- 15 Generálny riaditeľ pre personál ako OUPZ rozhodnutím z 3. júna 2016 zamietol žiadosť o pomoc (ďalej len „sporné rozhodnutie“). V tomto rozhodnutí okrem iného uviedol, že odvolateľke boli poskytnuté úplné a podrobné informácie o dôvodoch, na základe ktorých zamýšľal zamietnuť žiadosť o pomoc k 8. decembru 2015. Okrem toho podľa generálneho riaditeľa pre personál odvolateľka

jednak nemala žiadne subjektívne právo na to, aby jej poradný výbor poskytol správu z vyšetrovania, stanovisko či zápisnice o výsluchoch svedkov. Generálny riaditeľ pre personál jednak trval na analýze, ktorú uviedol v liste z 8. decembra 2015, a preto rozhodol, že neuznáva, že situácia, ktorú opísala odvolateľka, patrí pod pojem „psychické obťažovanie“ v zmysle článku 12a služobného poriadku.

- 16 Odvolateľka podala 6. septembra 2016 proti napadnutému rozhodnutiu sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku. Na podporu tejto sťažnosti poukázala na porušenie práva na obhajobu, článku 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), práva byť vypočutý a zásady kontradiktórnosti, ako aj na nezrovnalosti v konaní poradného výboru, na zjavne nesprávne posúdenia, porušenie článkov 12a a 24 služobného poriadku a porušenie povinnosti poskytnúť pomoc a povinnosti starostlivosti.
- 17 Generálny tajomník ako OOUPZ rozhodnutím zo 4. januára 2017 uvedenú sťažnosť zamietol.
- 18 Pokiaľ ide o výhradu odvolateľky, ktorá sa týka toho, že OOUPZ jej neposkytol správu, ktorú vypracoval poradný výbor, a zápisnice o výsluchu svedkov, generálny tajomník konštatoval najmä to, že OOUPZ nie je vzhľadom na judikatúru vyplývajúcu z rozsudkov z 11. júla 2013, Tzirani/Komisia (F-46/11, EU:F:2013:115), a z 23. septembra 2015, Cerafogli/ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678), povinný odvolateľke poskytnúť tieto dokumenty najmä preto, že poradný výbor musí v Parlamente pracovať s maximálnym dôverným zaobchádzaním a jeho rokovania sú tajné. Na účely zabezpečenia slobody prejavu všetkých účastníkov konania, najmä svedkov, však nie je možné, aby OOUPZ poskytol odvolateľke tieto dokumenty.
- 19 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o existenciu prípadu „psychického obťažovania“ v zmysle článku 12a ods. 3 služobného poriadku, generálny tajomník sa domnieval, že „skutočnosť, na ktorú poukázala [odvolateľka], ak sa berú ako celok, nepredstavujú nevhodné správanie vedúceho oddelenia vo vzťahu k podriadenému“.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 20 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 12. apríla 2017 odvolateľka podala žalobu jednak na zrušenie rozhodnutia Parlamentu z 3. júna 2016, ktorým OOUPZ zamietol jej žiadosť o pomoc podanú 11. decembra 2014, a jednak na náhradu škody, ktorú údajne utrpela v dôsledku nezákonného konania tohto orgánu pri rozhodovaní o tejto žiadosti.
- 21 Na podporu svojich návrhov na zrušenie odvolateľka uviedla tri žalobné dôvody, z ktorých prvý bol založený na porušení práva na obhajobu, článku 41 Charty, práva byť vypočutý a zásady kontradiktórnosti, druhý na procesných pochybeniach a konkrétne na skutočnosti, že konanie poradného výboru sa vyznačovalo nezrovnalosťami a nebolo neustranné, a tretí na zjavne nesprávnych posúdeniach, na porušení povinnosti poskytnúť pomoc a povinnosti starostlivosti, ako aj na porušení článkov 12a a 24 služobného poriadku.
- 22 Odvolateľka na podporu svojich návrhov na náhradu škody tvrdila, že utrpela nemajetkovú ujmu v dôsledku nezákonného konania OOUPZ pri rozhodovaní o jej žiadosti o pomoc. Z týchto dôvodov požadovala priznanie náhrady škody vo výške 70 000 eur. Odvolateľka navyše požadovala dodatočnú sumu vo výške 20 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z nezrovnalostí, ktoré ovplyvnili vyšetrovacie konanie, a to v prejednávanej veci, pokiaľ ide o prácu poradného výboru. Podľa odvolateľky OOUPZ pri rozhodovaní o žiadosti o pomoc porušil najmä zásadu primeranej lehoty.
- 23 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú.

Návrhy účastníkov konania

Návrhy odvolania

- 24 Odvolateľka svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok a následne
 - vyhovel žalobným návrhom odvolateľky predloženým na prvom stupni,
 - zrušil sporné rozhodnutie,
 - uložil Parlamentu povinnosť zaplatiť náhradu jej nemajetkovej ujmy, stanovenej *ex aequo et bono* na sumu 90 000 eur, a
 - uložil Parlamentu povinnosť nahradiť všetky trovy konania na oboch stupňoch.
- 25 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:
- vyhlásil odvolanie za nedôvodné a
 - uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

Návrhy vzájomného odvolania

- 26 Parlament vo svojom vzájomnom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - rozhodol vo veci samej s cieľom zamietnuť odvolanie a
 - uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.
- 27 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:
- potvrdil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom sa týka zásad stanovených v bodoch 80, 81 a 123 tohto rozsudku,
 - zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zamietol návrhy odvolateľky, a v dôsledku toho
 - vyhovel odvolacím návrhom odvolateľky predloženým na prvom stupni,
 - zrušil sporné rozhodnutie,
 - uložil Parlamentu povinnosť zaplatiť náhradu jej nemajetkovej ujmy, stanovenej *ex aequo et bono* na sumu 90 000 eur, a
 - uložil Parlamentu povinnosť nahradiť všetky trovy konania na oboch stupňoch.

O vzájomnom odvolaní

Argumentácia účastníkov konania

- 28 Na podporu svojho vzájomného odvolania Parlament uvádza dva odvolacie dôvody, z ktorých prvý je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, keď v bode 81 napadnutého rozsudku rozhodol, že táto inštitúcia mala poskytnúť HF stanovisko poradného výboru, a druhý na nesprávnom právnom posúdení v bode 123 napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom sa Všeobecný súd neobmedzil na preskúmanie zjavne nesprávneho posúdenia.
- 29 Odvolateľka túto argumentáciu spochybňuje.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 30 V prvom rade treba pripomenúť, že prináleží Súdnemu dvoru, aby bez návrhu preskúmal akúkoľvek otázku týkajúcu sa prípustnosti odvolania alebo odvolacích dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2008, Neirinck/Komisia, C-17/07 P, EU:C:2008:134, bod 38 a citovanú judikatúru).
- 31 V tejto súvislosti treba uviesť jednak, že podľa článku 56 prvého a druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie odvolanie proti konečným rozhodnutiam Všeobecného súdu môže podať na Súdny dvor každá strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo bola úspešná len čiastočne.
- 32 Podľa článku 178 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora jednak vo vzájomnom odvolaní možno navrhnúť, aby bolo rozhodnutie Všeobecného súdu čiastočne alebo úplne zrušené.
- 33 V prejednávanej veci, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 37 svojich návrhov, keďže Všeobecný súd zamietol žalobu odvolateľky, a teda jej návrh na zrušenie sporného rozhodnutia, nemožno sa domnievať, že Parlament nebol so svojimi návrhmi úspešný.
- 34 Keďže cieľom oboch dôvodov vzájomného odvolania je v skutočnosti len dosiahnutie nahradenia odôvodnenia, pokiaľ ide o analýzu vykonanú Všeobecným súdom v bodoch 80 až 81 a 123 napadnutého rozsudku, nemožno im vyhovieť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2019, Canadian Solar Emea a i./Rada, C-236/17 P, EU:C:2019:258, bod 75, ako aj citovanú judikatúru).
- 35 Z uvedeného vyplýva, že oba dôvody vzájomného odvolania treba zamietnuť ako neprípustné.
- 36 Pokiaľ ide o návrh Parlamentu týkajúci sa náhrady trov konania, stačí pripomenúť, že podľa článku 58 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa odvolanie nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich uhradiť. Keďže oba dôvody vzájomného odvolania sú neprípustné, nemožno tomuto návrhu Parlamentu vyhovieť.
- 37 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba vzájomné odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O hlavnom odvolaní

- 38 Odvolateľka na podporu svojho odvolania uvádza tri odvolacie dôvody. Prvý je založený na porušení práva byť vypočutý zaručeného v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty. Druhý je založený na porušení článku 41 ods. 1 Charty a povinnosti odôvodnenia, ktorú má Všeobecný súd, ako aj na skreslení obsahu spisu a jej tvrdení. Tretí je založený na porušení článku 31 ods. 1 Charty, článku 12a ods. 1 a 3 služobného poriadku, ako aj článku 24 tohto služobného poriadku.

Argumentácia účastníkov konania

- 39 Podľa odvolateľky Všeobecný súd v prvom rade porušil článok 12a ods. 1 a 3 služobného poriadku, ako aj článok 24 tohto služobného poriadku tým, že v bodoch 84 a 85 napadnutého rozsudku zohľadnil len jeden z cieľov rozhodovania o žiadosti o pomoc, a to cieľ spočívajúci v obnovení pokojnej atmosféry v rámci dotknutého oddelenia, pričom nezohľadnil druhý z týchto cieľov, ktorý však bol pripomenutý v bode 83 tohto rozsudku, a to konkrétne uplatnenie zákazu akejkoľvek formy psychického obťažovania.
- 40 V druhom rade napadnutý rozsudok je poznačený nedostatkom odôvodnenia a rozporom v tom, že Všeobecný súd sa domnieval, že zápisnice o výsluchu svedkov nemali byť odvolateľke poskytnuté s cieľom chrániť anonymitu týchto svedkov. Aj keď totiž Všeobecný súd v bode 80 napadnutého rozsudku spresnil, že stanovisko poradného výboru mohlo byť vypracované vo forme, ktorá nemá dôverný charakter a ktorá by rešpektovala anonymitu poskytnutú svedkom, nezaujal stanovisko k tejto otázke týkajúcej sa zápisnice o výsluchu. Všeobecný súd teda bez vysvetlenia neuplatnil rovnaké kritériá na oba predmetné dokumenty, pokiaľ ide o ich povahu, že ich možno zverejniť. Všeobecný súd si protirečil aj v tom, že nezohľadnil možnú anonymizáciu zápisníc o výsluchu svedkov, hoci rovnaký cieľ záruky anonymity svedkov sa uplatňuje tak na poskytnutie stanoviska poradného výboru, ako aj na tieto zápisnice o výsluchu.
- 41 Podľa odvolateľky vzhľadom na to, že protiprávnosti, ktoré konštatuje v bodoch 83 až 85 napadnutého rozsudku, viedli Všeobecný súd k záveru, že zápisnice o výsluchu svedkov jej nemali byť poskytnuté predtým, ako predloží svoje pripomienky, porušil Všeobecný súd článok 41 ods. 2 písm. a) Charty, ako aj jej právo byť vypočutý.
- 42 V treťom rade odvolateľka v podstate tvrdí, že Všeobecný súd v bode 89 napadnutého rozsudku implicitne, ale nevyhnutne pripustil, že nebolo zaručené jej právo byť vypočutý, keď uznal, že OUPZ na účely rozhodnutia o žiadosti o pomoc potreboval zápisnice o výsluchu na doplnenie stručného stanoviska poradného výboru.
- 43 Vo štvrtom rade sa odvolateľka v podstate domnieva, že aj keď Všeobecný súd v bode 90 napadnutého rozsudku pripustil, že predložila nové tvrdenia založené na zápisniciach o výsluchu v rámci sporovej časti konania, ktoré mohli viesť k odlišnému výsledku, pokiaľ ide o žiadosť o pomoc, rozhodol, že nedošlo k žiadnemu porušeniu práva byť vypočutý. Podľa odvolateľky toto posúdenie Všeobecného súdu vychádza z nesprávneho predpokladu, že zápisnice o výsluchu jej nemali byť poskytnuté.
- 44 Parlament v podstate odpovedá tak, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.
- 45 Parlament po prvé tvrdí, že podľa článku 41 ods. 2 písm. b) Charty je dôvernosť legitímnym obmedzením práva byť vypočutý.
- 46 V tejto súvislosti Parlament spresňuje, že v záujme zaručenia slobody prejavu svedkov je pri administratívnom vyšetrowaní nevyhnutné zabezpečiť dôverný charakter zaobchádzania so svedeckými výpoveďami nielen voči údajnému obťažovateľovi, ale aj voči sťažovateľovi. Prípadné odstránenie tejto dôvernosti najmä v rámci sporovej časti konania by totiž na jednej strane mohlo zabrániť tomu, aby boli vyšetrowania nestranné a objektívne a mohli ťažiť bez zábran zo spolupráce zo strany osôb predvolaných na výsluch ako dobrovoľní svedkovia. Na druhej strane dôvernosť poskytuje týmto svedkom záruky, keďže títo svedkovia tak majú istotu, že nebudú musieť čeliť odvetným opatreniam ani tlakom zo strany zúčastnených osôb.
- 47 Parlament dodáva, že v súlade so svojimi internými pravidlami v danej oblasti predseda poradného výboru zabezpečí svedkom, že ich výpoveď zostane dôverná.

- 48 V druhom rade Parlament uvádza, že cieľ spočívajúci v obnovení pokojnej atmosféry v rámci služby je doplnkový a neoddeliteľný od cieľa spočívajúceho v ukončení obťažovania. Odstránenie dôvernosti by tak prípadne mohlo viesť ku konfliktom na oddelení, ak by na ňom obnovilo prípadnú nepriateľskú atmosféru. Odvolateľka preto nemôže tvrdiť, že Všeobecný súd nezohľadnil druhý z týchto cieľov.
- 49 V treťom rade Parlament zdôrazňuje, že anonymizácia výsluchu, a to výmazom mena svedkov, nestačí na to, aby sa zaručila nemožnosť identifikácie osoby, ktorá podáva svedeckú výpoveď, keďže svedok môže byť identifikovateľný aj porovnaním informácií, a najmä samotnými skutočnosťami, ktoré dosvedčuje.
- 50 Vo štvrtom rade Parlament tvrdí, že odvolateľke bolo plne umožnené využiť svoje právo byť vypočutý podľa článku 41 Charty 1. apríla 2016, pretože jej k tomuto dátumu boli oznámené dôvody, na ktorých administratíva založila svoj zámer zamietnuť jej žiadosť o pomoc. V tejto súvislosti Parlament pripomína, že podľa súdu Únie v oblasti pomoci z dôvodu obťažovania osoba, ktorá podala žiadosť o pomoc, nemá takú rozsiahlu právnu ochranu, ako sa poskytuje v rámci práva na obhajobu, ale na účely dodržania práva na riadnu správu vecí verejných má právo na vypočutie v súlade s článkom 41 ods. 2 písm. a) Charty.
- 51 Správny výklad článku 41 Charty je teda ten, že odvolateľka nemala právo dostať všetky dokumenty vypracované v rámci posudzovania jej žiadosti o pomoc, ale len dôvody, na ktorých administratíva založila svoj úmysel zamietnuť túto žiadosť. Z toho vyplýva, že odvolateľka nemôže mať v rámci výkonu jej práva byť vypočutý prístup k zápisniciam o výsluchu.
- 52 V piatom rade, pokiaľ ide o námietku odvolateľky týkajúcu sa bodu 90 napadnutého rozsudku, Parlament ju považuje za irelevantnú, keďže odvolateľka v žiadnom prípade nemôže mať prístup k svedeckým výpovediam, ktoré majú dôvernú povahu. Aj za predpokladu, že by odvolateľka mala takéto právo, Parlament sa domnieva, že nepredložila žiadne nové tvrdenie, ktoré by mohlo mať vplyv na rozhodnutie generálneho riaditeľa pre personál z 3. júna 2016, ktorým bola žiadosť o pomoc zamietnutá.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 53 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľka Všeobecnému súdu v podstate vytýka porušenie práva byť vypočutý, ako je zaručené v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty, keďže konštatoval, že skutočnosť, že jej bol odmietnutý prístup k zápisniciam o výsluchu svedkov vypracovaným poradným výborom pred prijatím sporného rozhodnutia, nie je v rozpore s týmto ustanovením.
- 54 V prvom rade treba uviesť, že OOUPZ síce vypočul odvolateľku na základe listu z 8. decembra 2015 uvádzajúceho dôvody, pre ktoré generálny riaditeľ pre personál zamýšľal zamietnuť jej žiadosť o pomoc. Odvolateľka však nemala k dispozícii ani stanovisko poradného výboru, ani zápisnice z výsluchov vedených týmto výborom, a nemohla sa tak vyjadriť k dôvodom, ktoré OOUPZ uviedol v tomto liste na účely zamietnutia žiadosti o pomoc.
- 55 V druhom rade, ako Všeobecný súd pripomenul v bodoch 73 a 74 napadnutého rozsudku, keďže sporné rozhodnutie zamietá žiadosť o pomoc, a teda dochádza k záveru o neexistencii psychického obťažovania, predstavuje individuálne opatrenie, ktoré bolo určené odvolateľke a ktoré sa jej nepriaznivo dotýka v zmysle článku 41 ods. 2 Charty.
- 56 V treťom rade treba spresniť, že v rámci konania, o aké ide vo veci samej, sa údajná obeť obťažovania môže dovolávať práva byť vypočutý na základe zásady riadnej správy vecí verejných. Článok 41 Charty s názvom „Právo na [riadnu] správu vecí verejných“ totiž vo svojom odseku 1 stanovuje, že každý má právo, aby inštitúcie a orgány Únie vybavovali jeho záležitosti neustranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

- 57 Okrem toho tento článok 41 vo svojom odseku 2 stanovuje, že právo na riadnu správu vecí verejných zahŕňa najmä právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať, právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu dodržiavania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva, ako aj povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.
- 58 Konkrétne právo byť vypočutý zaručuje každému možnosť oznámiť účinne a efektívne svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy (pozri rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 53).
- 59 Súdnemu dvoru preto prináleží overiť, či sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 82 až 87 napadnutého rozsudku rozhodol, že právo byť vypočutý nezahŕňalo povinnosť poskytnúť odvolateľke zápisnice o výsluchu svedkov pred prijatím sporného rozhodnutia. V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatoval, že na zabezpečenie účinného uplatnenia zákazu akejkoľvek formy psychického alebo sexuálneho obťažovania na pracovisku môže administratíva svedkom, ktorí súhlasia s poskytnutím svojich výpovedí o sporných skutočnostiach v prípade údajného obťažovania, v zásade umožniť zabezpečenie dôverného zaobchádzania s ich svedeckými výpoveďami voči údajnému obťažovateľovi, ako aj voči údajnej obeti.
- 60 Súdny dvor už rozhodol, že v rámci sporu vo veci obťažovania týkajúceho sa európskych úradníkov je osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci obťažovania na riaditeľstvo pre personál, oprávnená na účely účinného predloženia svojich pripomienok dotknutej inštitúcii predtým, ako táto inštitúcia prijme rozhodnutie, získať aspoň zhrnutie výpovedí osoby obvinenej z obťažovania a jednotlivých svedkov vypočutých v priebehu vyšetrovania, pričom k poskytnutiu tohto zhrnutia musí prípadne dôjsť v súlade so zásadou dôvernosti. Súdny dvor uviedol, že to platí, keďže tieto výpovede boli použité v správe predloženej orgánu, ktorý prijal rozhodnutie nevyhovieť sťažnosti a ktorá obsahovala odporúčania, na ktorých tento orgán založil svoje rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 57).
- 61 V prejednávanej veci z bodov 80 a 89 napadnutého rozsudku vyplýva, že OOUPZ mal na účely rozhodnutia o žiadosti o pomoc k dispozícii nielen stanovisko poradného výboru, ale aj zápisnice o výsluchu svedkov, ktoré mu poskytli celkový a podrobný prehľad o realite daných skutočností, ako aj o tom, ako ich vnímajú jednotliví členovia dotknutého oddelenia.
- 62 Ako uviedol generálny advokát v bode 62 svojich návrhov, keďže OOUPZ zohľadnil zápisnice o výsluchu na účely prijatia sporného rozhodnutia, bolo dôležité, aby sa k nim odvolateľka mohla vyjadriť. Odvolateľka bola teda na to, aby mohla účinne predložiť svoje pripomienky, oprávnená získať aspoň zhrnutie stanoviska poradného výboru, ako aj zápisníc o výsluchu svedkov v rozsahu, v akom OOUPZ založil sporné rozhodnutie na týchto dokumentoch.
- 63 Poskytnutie uvedených dokumentov odvolateľke sa však malo vykonať pri dodržaní oprávnených záujmov dôverného zaobchádzania, ktoré tak musia byť vyvážené s právom byť vypočutý (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 57).
- 64 Všeobecný súd v bode 83 napadnutého rozsudku konštatoval, že administratíva mohla stanoviť možnosť zaručiť svedkom vypočutým v rámci vyšetrovania, že ich svedectvá zostanú dôverné.
- 65 Táto sloboda priznaná administratíve pritom nie je nevyhnutne nezlučiteľná s dodržiavaním práva osoby, ktorá oznámila skutočnosti v súvislosti s obťažovaním, byť vypočutý.
- 66 Na účely zaručenia dôvernosti svedeckých výpovedí a cieľov, ktoré táto dôvernosť chráni, pričom sa zároveň zabezpečí, aby sa odvolateľka pred prijatím rozhodnutia, ktoré jej spôsobuje ujmu, účinne vypočula, ako uviedol generálny advokát v bode 71 svojich návrhov, totiž možno použiť určité

techniky, ako je anonymizácia, alebo dokonca sprístupnenie podstaty svedeckých výpovedí vo forme zhrnutia, alebo tiež maskovanie určitých častí obsahu svedeckých výpovedí (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 59).

- 67 Všeobecný súd pritom konštatoval, že OOUPZ neporušil právo odvolateľky byť vypočutý tým, že jej odmietol poskytnúť zápisnice o výsluchu svedkov pred prijatím sporného rozhodnutia bez toho, aby skúmal, či je možné zosúladiť dodržanie legitímnych záujmov dôvernosti s týmto právom.
- 68 Navyše treba zdôrazniť, že techniky, ako sú uvedené v bode 66 tohto rozsudku, boli konkrétne použité počas konania pred Všeobecným súdom, ktorý nariadil Parlamentu, aby predložil anonymizované, čiastočne maskované znenie predmetných zápisníc.
- 69 V dôsledku toho, ako uviedol generálny advokát v bode 76 svojich návrhov, Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nekonštatoval, že skutočnosť, že odvolateľke nebolo poskytnuté aspoň anonymizované zhrnutie výpovedí jednotlivých svedkov, a nemohla byť v súvislosti s nimi vypočutá, takže jej nebolo umožnené účinne sa vyjadriť k ich obsahu predtým, ako generálny riaditeľ pre personál prijal sporné rozhodnutie, ktoré sa jej nepriaznivo dotýkalo, bola v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 41 Charty.
- 70 Z vyššie uvedeného vyplýva, že je potrebné vyhovieť prvému odvolaciemu dôvodu hlavného odvolania a zrušiť napadnutý rozsudok na tomto základe v celom rozsahu, pričom nie je potrebné skúmať ostatné tvrdenia uplatnené odvolateľkou v rámci tohto odvolacieho dôvodu ani ostatné odvolacie dôvody hlavného odvolania.

O žalobe podanej na Všeobecný súd

- 71 V súlade s článkom 61 prvým odsekom druhou vetou Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže tento súd v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.
- 72 Treba pritom pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že porušenie práva na obhajobu, najmä práva byť vypočutý, vedie k zrušeniu rozhodnutia prijatého v správnom konaní iba vtedy, ak by pri neexistencii tejto vady mohlo toto konanie dospieť k inému výsledku (rozsudky z 10. septembra 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38, ako aj zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 76).
- 73 V prejednávanej veci, ako vyplýva z bodu 69 tohto rozsudku, odvolateľke nebolo v rozpore s článkom 41 Charty poskytnuté prinajmenšom anonymizované zhrnutie výpovedí jednotlivých svedkov a nemohla byť v súvislosti s nimi vypočutá, takže sa nemohla účinne vyjadriť k ich obsahu predtým, ako generálny riaditeľ pre personál prijal sporné rozhodnutie, ktoré sa jej nepriaznivo dotýkalo. Ako pritom uviedol generálny advokát v bodoch 121 až 123 svojich návrhov, toto neposkytnutie predstavuje vadu, ktorá nevyhnutne ovplyvnila tak stanovisko poradného výboru, ako aj sporné rozhodnutie. Ak by totiž bola odvolateľke poskytnutá možnosť byť účinne vypočutá, mohla presvedčiť generálneho riaditeľa pre personál, že bolo možné iné posúdenie skutkového stavu a rôznych okolností, ktoré sú rozhodujúce pre toto rozhodnutie, a že im bolo potrebné priznať inú váhu.
- 74 Nemožno preto vylúčiť, že rozhodnutie prijaté generálnym riaditeľom pre personál o žiadosti o pomoc podanej odvolateľkou by bolo kladné.
- 75 Sporné rozhodnutie je preto potrebné zrušiť.

- 76 Pokiaľ ide o návrhy na náhradu škody predloženej odvolateľkou, je potrebné uviesť, že zrušenie sporného rozhodnutia predstavuje primeranú nápravu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorá mohla byť odvolateľke v prejednávanej veci spôsobená.
- 77 Návrhy na náhradu škody týkajúce sa tejto nemajetkovej ujmy sú teda bezpredmetné a nie je potrebné o nich rozhodovať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, point 81).
- 78 Za týchto podmienok musia byť návrhy predloženej odvolateľkou na účely náhrady jej ujmy zamietnuté.

O trovách

- 79 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.
- 80 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na odvolacie konanie na základe jeho článku 184 ods. 1 Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 81 Keďže Parlament nemal úspech v podstatnej časti svojich návrhov, v súlade s návrhmi odvolateľky je opodstatnené uložiť mu povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila odvolateľka tak v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

- 1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 29. júna 2018, HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393), sa zrušuje.**
- 2. Rozhodnutie generálneho riaditeľa pre personál Európskeho parlamentu, konajúceho ako orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy tejto inštitúcie, z 3. júna 2016 o zamietnutí žiadosti HF o pomoc v zmysle článku 24 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie, sa zrušuje.**
- 3. V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.**
- 4. Európsky parlament znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila HF tak v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní.**

Podpisy